

Ankenævnets Journal nr.: 2019-0334 - Tilbagebetaling af reservationsgebyr

Sagsfremstilling

Klager bookede en fastliggerplads for hele sæsonen hos indklagede, der driver en campingplads. Indklagede har åbent fra den 1. april til den 20. oktober 2019.

Klager – som lå på en fastliggerplads en del af sæsonen 2018 – havde indbetalt et depositum på kr. 1.500,- og betalte derudover yderligere den 5. april 2019 kr. 8.400,- for sæsonplads og kr. 300,- i miljøafgift, i alt var der således for sæsonpladsen betalt kr. 10.200,-, hvoraf de kr. 300,- var en miljøafgift.

Af personlige årsager var klager imidlertid nødt til at fraflytte pladsen den 31. maj 2019, dvs. mere end 4 måneder før sæsonen var slut.

Ved fraflytningen den 31. maj 2019 henvendte klager sig til indklagede og bad om at få en forholdsmæssig andel af betalingen for pladsen retur, idet klager fraflyttede pladsen og idet klager anførte, at indklagede herved havde mulighed for at genudleje pladsen til anden side.

Klager opgjorde den del, som klager mente sig berettiget til at få tilbagebetalt, til ca. kr. 6.500,-.

Indklagede nægtede at refundere den ønskede del af betalingen under henvisning til, at der var købt en sæsonplads.

Klager indgav herefter klage til Center for Klageløsning, som oversendte klagen til behandling i Ankenævnet for Hotel, Restaurant og Turisme.

Klagers bemærkninger:

Klager fandt, at klager havde krav på en forholdsmæssig refusion af betalingen, da klager ikke havde benyttet sæsonpladsen hele sæsonen. Klager fandt, at indklagede havde haft mulighed for at genudleje pladsen, efter at klager forlod denne.

Klagers krav:

Delvis refusion for betaling af sæsonplads.

Indklagedes bemærkninger:

Indklagede anførte, at indklagedes indtægt kom fra "fastliggere" og "nomader". Indklagede var underlagt en regel fra kommunen, om at der kun måtte være 50 pct. fastliggere hele sæsonen.

Dette maksimum var indklagede på hele tiden. Indtægten fra fastliggere var vigtig for indklagede, da indklagedes campingplads aldrig var helt fyldt op, og af denne grund betalte indklagede heller ikke penge tilbage, hvis en fastligger – i løbet af sæsonen - pludselig ikke ville være på pladsen længere.

Klager og dennes mand startede med at campere hos indklagede i 2018 som fastliggere.

Indklagede tilbød klager, at klager kunne fortsætte næste år på samme campingenhed, som klager havde haft i den indeværende sæson.

Indklagede fik således tilkendegivelser fra fastliggerne i september måned, om hvorvidt de pågældende ønskede at forhåndsreservere en fastliggerplads for den kommende sæson, hvorefter indklagede opkrævede et reservationsgebyr på kr. 1.500,- for de fastliggere, som reserverede hele sommeren, og kr. 800,- for de fastliggere, som reserverede for-sæsonen.

Beløbet blev fratrukket det følgende års leje, når denne betales ved opstart af den nye sæson.

Klager betalte således kr. 1.500,-, hvilket betød, at klager reserverede hele sommeren.

Indklagede lagde sit budget ud fra de indkomne reservationer, da indklagede allerede her vidste, hvad indklagede fik ind på fastliggerne.

Klager anførte, at indklagede kunne leje pladsen ud igen og derved få ekstra indtægt på denne plads. Det havde indklagede ikke gjort, og indklagede havde, ifølge indklagede, heller ikke tilkendegivet noget sådant overfor klager, da det nærmest var umuligt at få nye fastliggere efter, at sæsonen var startet.

Klagers plads havde stået tom hele sommeren. Efter en fastligger havde ligget et sted, var det, ifølge indklagede, ikke muligt at få "nomader" derind, da græsset var gået ud efter fastliggerens faste gulv.

Pladsen var aldrig fyldt op om sommeren, så der havde ikke været nogen form for indtægt på den pågældende plads.

Indklagede anførte, at denne form for praksis var ganske normal på campingpladser. Det var indklagedes opfattelse, at hvis man købte en ydelse, måtte man stå inde for det.

Indklagede anførte, at det, efter indklagedes opfattelse, kunne sammenlignes med at forlange penge retur for det halve af en liter mælk, fordi man ikke nåede at drikke den før udløbsdato.

Indklagedes krav:

Klager havde ikke krav på delvis refusion af sin betaling.

Nævnets bemærkninger:

Ankenævnet gav ikke klager medhold.

Det kunne lægges til grund, at klager købte en såkaldt fastliggerplads for hele sæsonen 2019, som var fra den 1. april til den 20. oktober 2019, og at klager på grund af forhold, som ikke kunne tilregnes indklagede, måtte fraflytte campingpladsen den 31. maj 2019.

En køber havde som udgangspunkt ikke hel eller delvis returret på en købt ydelse eller vare, medmindre den pågældende ydelse eller vare led af mangler.

ankenævnet

for hotel, restaurant og turisme

Da klager på grund af forhold, som ikke kunne tilregnes indklagede, måtte fraflytte campingpladsen den 31. maj 2019, og da nævnet efter det af indklagede oplyste lagde til grund, at indklagede ikke kunne genudleje pladsen, fik klager ikke medhold.

Afgørelse af 12. september 2019